

Sygn. akt III KKN 484/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 15 marca 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN – Piotr Hofmański

Sędziowie: SN – Ewa Gaberle (spraw.)

SN- Henryk Gradzik

Protokolant: Joanna Kosmal

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Bogumiły Drozdowskiej

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2001 r.

sprawy **H. E. K.**

skazanego za wykroczenie określone z art. 124 § 1 kw

z powodu kasacji, wniesionej przez prokuratora na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w S.

z dnia 28 kwietnia 1998 r., sygn. II Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w E.

z dnia 23 lutego 1998 r., sygn. II K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

U Z A S A D N I E N I E

Powyższe rozstrzygnięcie nie wymaga pisemnego uzasadnienia (art. 535 § 2 zd. III kpk). Poprzestać więc można na następujących uwagach:

Zarzut rażącej obrazu wymienionego w kasacji przepisu prawa materialnego musiał być uznany za oczywiście bezzasadny. Sąd nie naruszył bowiem przepisu art. 212 § 1 kk z 1969 r. skoro ustalił, że opona nie została uszkodzona, a wysokość szkody wyrządzonej zniszczeniem dętki wnosi jedynie 105,99 zł, czyli nie przekracza 250 złotych. Przy takich ustaleniach nie zachodzi niezgodność między podstawą faktyczną wyroku, a zastosowanym przepisem art. 124 § 1 Kodeksu wykroczeń. Aby więc zarzut naruszenia art. 212 § 1 d.kk mógł być uznany za uzasadniony, musiałoby dojść do zmiany poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych. Ich kwestionowanie w kasacji jest możliwe tylko pośrednio tj. poprzez wykazanie, że są one wynikiem rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego. W kasacji prokuratora podważa się ustalenia faktyczne, ale w sposób, który w świetle art. 523 kpk, jest niedopuszczalny. Przekonuje o tym zarówno sformułowanie zarzutu, jak i jego umotywowanie. W uzasadnieniu kasacji powoływano się na zeznania świadków i protokoły oględzin opony argumentując, że „analiza akt sprawy wskazuje, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 212 § 1 kk”. Najwyraźniej więc zmierzano do tego, by również sąd kasacyjny przeanalizował treść wskazanych w kasacji dowodów i zweryfikował poprawność ustaleń faktycznych, choć zarzut obrazu prawa materialnego obliguje sąd do analizy przepisów, które zdaniem skarżącego zostały naruszone. Mimo więc podniesienia zarzutu obrazu art. 212 § 1 dkk, istota kasacji sprowadza się wyłącznie do kwestionowania podstawy faktycznej wyroku i przyjęcia, że wyrządzona szkoda była wyższa od ustalonej przez sąd. Nie można jednak mówić o obrazie prawa materialnego jeżeli jest ona wynikiem

błędnych ustaleń faktycznych lub naruszenia prawa procesowego, gdyż uchybienia te są wówczas wadą pierwotną a ich następstwem jest nieprawidłowe zastosowanie (bądź niezastosowanie) przepisów prawa materialnego.

W niniejszej sprawie postawienie zarzutu rażącego naruszenia prawa procesowego byłoby uzasadnione, bowiem ocena sądu, iż jednoczesne przedziurawienie gumowej opony i znajdującej się w niej dętki spowodowało zniszczenie dętki bez uszkodzenia opony, jest oceną rażąco błędną, sprzeczną z wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Rzecz jednak w tym, że zarzutu obraży art. 4 § 1 dkpk kasacja prokuratora nie podnosi, a na „wyinterpretowanie” takiego zarzutu nie zezwala kategoryczne brzmienie art. 536 kpk.

Przewodniczący SSN: (Piotr Hofmański)

Sędziowie SN: (Ewa Gaberle)

(Henryk Gradzik)

aw
f/jw